

Sygn. akt IV Ka 730/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mariusz Górski (spr.)
Sędziowie:	SSO Waldemar Majka SSO Agnieszka Połyniak
Protokolant:	Magdalena Telesz

przy udziale Barbary Chodorowskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 27 października 2015 r.

sprawy **K. B.**

córki Z. i E. z domu D. (...) r. w Ś. za czyn z art. 177 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy

z dnia 18 czerwca 2015 r. sygnatura akt II K 569/14

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od oskarżonej K. B. na rzecz oskarżyciela posiłkowego D. W. 420 złotych tytułem kosztów udziału pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżoną od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn.akt IV Ka 730/15

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem K. B. uznana została za winną, że:

w dniu 16 lutego 2014 roku na skrzyżowaniu dróg Ś. – Ś. – S. woj. (...), kierując samochodem osobowym marki O. (...) o nr rej.(...), nieumyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, w ten sposób, iż znajdując się na drodze podporządkowanej prowadzącej ze Ś., w wyniku niezachowania należytej szczególnej ostrożności, wymusiła pierwszeństwo pojazdu poruszającemu się od strony S. w kierunku Ś. motocyklowi marki K. o nr rej. (...), kierowanemu przez D. W., doprowadzając do zderzenia się obydwu pojazdów, wskutek czego obrażeń ciała doznał motocyklista D. W. w postaci: urazu jamy brzusznej z rozerwaniem śledziony z koniecznością jej natychmiastowego całkowitego

usunięcia, urazu klatki piersiowej z rozległym stłuczeniem płuca lewego i mniejszym prawego, urazu kończyny górnej lewej z licznymi złamaniami kości i podejrzeniem uszkodzenia splotu barkowego lewego, urazu kończyny dolnej ze złamaniem stanu kolanowego, urazu głowy ze złamaniem dolnego brzożka lewego oczodołu, krwistym wysiękiem w zakresie zatoki szczękowej lewej i w świetle zatoki klinowej, krwiaka podskórnego lewego powieki, które to obrażenia ciała spowodowały u w/wym ciężkie trwałe kalectwo w myśl art. 156§1 punkt 2 kk, tj. ciężki uszczerbek na zdrowiu,

tj. za winną popełnienia czynu z art. 177§2 kk i za to, na mocy powołanego przestępstwa wymierzono oskarżonej karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonania, w oparciu o art. 69§1 kk oraz art. 70§1 pkt 1 kk zawieszono warunkowo na okres lat 3.

Nadto, zważywszy na treść art. 46§2 kk zasądzono od K. B. na rzecz pokrzywdzonego 10 000 zł nawiazki.

Wyrok powyższy zaskarżył obrońca oskarżonej zarzucając:

a) obrazę przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia a to: art. 4 kpk, art. 5§2 kpk i art. 7 kpk, na skutek przekroczenia swobodnej oceny dowodów i dokonania jej w sposób dowolny, sprowadzający się pomimo mających znaczenie wątpliwości, do przypisania oskarżonej sprawstwa w zakresie zarzucanego jej czynu, podczas gdy w rzeczywistości, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci zeznań: P. B., W. J., J. W., wyjaśnień K. B. – w szczególności zaś wątpliwości wynikających z osobowego i rzeczowego materiału dowodowego, tj. odległości w jakiej znajdował się motocyklista w chwili gdy oskarżona zaczęła włączać się do ruchu; ustaleń dokładnej prędkości motocykla; przyspieszenia z jakim ruszył samochód oskarżonej z linii zatrzymania wyznaczonej znakiem STOP; miejsca na jezdni w wymiarze wzdłużnym, w którym znajdował się pokrzywdzony w chwili gdy oskarżona przejechała prawą krawędź jezdni w kontekście opinii biegłego zz zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych, na której głównie Sąd oparł swoje rozstrzygnięcie – nie dają podstaw do przyjęcia w sposób nie budzący wątpliwości sprawstwa i zawinienia oskarżonej,

b) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mogący mieć wpływ na jego treść, wyrażający się w przyjęciu, iż: ujawniony w tku sprawy materiał dowodowy w sposób nie budzący wątpliwości wskazuje na sprawstwo K. B. w zakresie czynu zabronionego określonego w sentencji zaskarżonego wyroku, podczas gdy: treść wyjaśnień samej oskarżonej, zeznań świadków P. B., W. J., J. W. oraz okoliczności: niesprawnego technicznie ogumienia motocykla; braku zimowego bieżnika opon; przekroczenia administracyjnej prędkości przez pokrzywdzonego na przedmiotowym odcinku drogi; braku rozpoczęcia manewru hamowania motocykla; brak ustalenia związku pomiędzy prędkością motocykla a skutecznością podjętych manewrów przez kierowcę motocykla – prowadzą do przeciwnego wniosku a w ostateczności do przyczynienia się oskarżyciela posiłkowego do spowodowania wym. Wypadku oraz jego następstw,

c) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mogący mieć wpływ na jego treść, wyrażający się w zasądzeniu od oskarżonej na rzecz oskarżyciela posiłkowego nawiazki w wysokości 10.000 zł podczas gdy: sytuacja finansowa K. B., w szczególności zaś osiągane przez nią dochody oraz całokształt sytuacji rodzinnej i majątkowej oskarżonej oraz możliwość dochodzenia przez oskarżyciela posiłkowego zadośćuczynienia (w zdecydowanie wyższym wymiarze) za doznana krzywdę bezpośrednio od ubezpieczyciela oskarżonej – uzasadniają przekonanie, iż wymierzenie wobec oskarżonej wskazanego środka karnego uzasadnia przekonanie o jego niecelowości,

ewentualnie:

d) na podstawie art. 438 pkt 4 kpk rażąca niewspółmierność orzeczonego wobec oskarżonej K. B. środka karnego nawiazki w wymiarze 10.000 zł – w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości zarzucanego oskarżonej czynu oraz relacji do celów jakie ta kara winna spełniać w zakresie prewencji szczególnej, a przede wszystkim do stopnia winy oskarżonej oraz innych okoliczności podmiotowych, wynikających z uznania jej roli w popełnieniu przedmiotowego przestępstwa, w szczególności zaś wysokości dochodów oskarżonej oraz całokształtu jej sytuacji

rodzinnej i majątkowej – co prowadzi do wniosku o konieczności ewentualnego orzeczenia wym. środka w zdecydowanie mniejszym wymiarze.

Mając powyższe na uwadze, w oparciu o art. 437§1 i 2 kpk, skarżąca wniosła o:

1. uchylenie przedmiotowego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Świdnicy do ponownego rozpoznania,
2. zmianę przedmiotowego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej bądź uchylenie pkt III rozstrzygnięcia.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd I instancji po prawidłowo przeprowadzonym postępowaniu dokonał jedynie trafnej oceny dowodów, a swoje stanowisko tak w zakresie sprawstwa K. B., jej zawinienia jak i wymiaru kary oraz środka kompensacyjnego należycie uzasadnił.

W tej sytuacji skoro Sąd Okręgowy zgadza się z tezami Sądu Rejonowego – zbędną jest ponowna analiza dowodów, gdyż byłoby to jedynie powtarzaniem trafnych, podniesionych wcześniej argumentów.

Tym samym, odnosząc się wyłącznie do szczegółowych zarzutów apelacji należy jedynie stwierdzić, że rację ma obrońca twierdząc, iż Sąd I instancji przy ustalaniu stanu faktycznego sprawy oparł się w zasadniczej części na opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych.

Nie oznacza to jednak, że był to jedyny analizowany dowód, bowiem Sąd ów oceniał także wyjaśnienia oskarżonej jak i zeznania świadków.

W tym kontekście należy podkreślić, że sam pokrzywdzony D. W. przyznał, iż bezpośrednio przed wypadkiem jechał z prędkością nieco wyższą niż dopuszczalną, a to około 80 km/h (ograniczenie administracyjne do 70 km/h).

Ta okoliczność znalazła potwierdzenie w zeznaniach postronnego świadka J. W., który stwierdził (por.k.-163), iż jego zdaniem motocyklista jechał z prędkością „ciut większą niż dopuszczalna”.

Mając na względzie powyższe, zważywszy na opinię biegłego w tej części – oczywistym staje się, iż twierdzenie oskarżonej jak i jej męża P. B. dotyczące nadmiernej prędkości motocyklisty jawią się wyłącznie jako próba przeniesienia zawinienia co do przyczyn wypadku na D. W..

Nie można zgodzić się także z zarzutem jakoby to zły stan bieżnika w motocyklu był jedną z przyczyn zderzenia pojazdów.

Sąd I instancji słusznie zgodził się z twierdzeniem biegłego, że przy suchej nawierzchni (taka była w czasie wypadku) im bardziej „łyse” opony (tzw. sliki), tym przyczepność do podłoża jest lepsza, a droga hamowania krótsza. Nie tyczy to przy tym wyłącznie opon tzw. wyczynowych lecz praktycznie wszystkich, bowiem opona taka ma większą powierzchnię przylegającą do drogi, niż opona z wyraźnie zarysowanym bieżnikiem.

Zgodzić się należy z obrońcą, iż być może pokrzywdzony nie podjął tuż przed kolizją próby hamowania. Jeżeli jednak nawet tak było, to nie sposób czynić mu z tego powodu zarzut.

Apelująca zdaje się zapominać, że jechał on drogą główną, zaś oskarżona wyjeżdżała z drogi podporządkowanej. Tym samym wjechanie niespodziewane samochodu było dla motocyklisty zaskoczeniem, miał nader mało czasu na reakcję i podjął próbę (niestety nieudaną) ominięcia O. (...).

Nie sposób nadto podzielić poglądu skarżącego, że 10.000 złotych nawiązka jest niewspółmiernie surową do zawinienia K. B., jej dotychczasowego nienagannego stylu życia jak i sytuacji materialnej.

W tej części apelujący zdaje się całkowicie nie zauważać tego, że pokrzywdzony młody człowiek na skutek nierozważnej jazdy oskarżonej został inwalidą i wskazana kwota choć w ułamku będzie pewną rekompensatą za doznane cierpienia.

Z uwagi na powyższe – zdecydowano jak w wyroku.

pd